

РЕШЕНИЕ

№ 98

гр. ХАСКОВО, 14.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ХАСКОВО, I-ВИ СЪСТАВ, в публично заседание на
шести март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: МИЛЕНА Д. ДЕЧЕВА

Членове: ЖУЛИЕТА КР. СЕРАФИМОВА-
ДИМИТРОВА
Г. К. МИЛКОТЕВ

при участието на секретаря П.Д. Д.-Ш.

в присъствието на прокурора Е. П. И.

като разгледа докладваното от МИЛЕНА Д. ДЕЧЕВА Въззивно гражданско
дело № 20245600500107 по описа за 2024 година

Производството е въззивно по реда на чл. 258 и сл.от ГПК.

С Решение №242/01.08.2024г.,постановено по гр.д.№584/2022г. Районен съд-Димитровград: ОСЪЖДА на основание чл.2 ал.1 т.2 от ЗОДОВ-Прокуратура на Република България да заплати на Г. Г. Г. сумата в размер на 3000лв.,представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди от незаконно обвинение/адвокатско възнаграждение в хода на производството по ДП №2/2015г. по описа на СБОП-***/, ведно със законната лихва, считано от 20.06.2019г. до окончателното изплащане на сумата, като за разликата до 6000лв. ОТХВЪРЛЯ предявения иск като неоснователен.; ОСЪЖДА на основание чл.10 ал.3 от ЗОДОВ Прокуратура на Република България да заплати на Г. Г. Г. сумата от 505лв., представляващи разноски за държавна такса съобразно уважената част на исковата претенция.

С определение №1195/12.12.2023г., постановено по гр.д.№584/2022г. Районен съд-Димитровград оставя без уважение искането на Г. Г. Г. за изменение на решение №242/01.08.2023г. по същото дело в частта за разноските, като неоснователно.

Недоволен от така постановеното решение в частта, в която първоинстанционният съд е отхвърлил предявения иск по ЗОДОВ за сумата от 3000лв, представляваща разликата между уважения размер от 3000лв. за заплатено в наказателното производство адвокатско

възнаграждение до пълния предявен размер от 6 000 лв. е останал въззивникът Г. Г. Г., който чрез процесуалния си представител го обжалва. Във въззивната жалба са изложени подробни съображения във връзка с неправилността на изводите на първоинстанционния съд за неоснователност на претенцията за присъждане на обезщетение за имуществени вреди в пълния предявен размер. Изложени са доводи и с оглед обстоятелството, че съдът не е следвало да намаля размера на платеното адвокатско възнаграждение в наказателното производство, което било в общ размер на 6 000 лв., тъй като счита, че същото не е прекомерно и не следва да се намаля. В тази връзка са изложени съображения за фактическата и правна сложност на делото, обществения интерес, защитната теза, изложена от адвоката, предварителната подготовка, проучване на големия обем от документи по делото -72 тома, продължителността на воденото досъдебно производство и пр. Претендира от въззивната инстанция да отмени обжалваното решение на Районен съд – Димитровград в обжалваната част и вместо него да постанови ново по съществото на спора, с което да уважи предявения иск с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ за присъждане на обезщетение за имуществени вреди в пълния предявен размер. Претендират се и направените по делото разноси.

В срока по чл.263 от ГПК не е депозиран писмен отговор на подадената въззивна жалба. В съдебно заседание представителят на Окръжна прокуратура-Хасково, оспорва жалбата и излага доводи за нейната неоснователност. Прави се искане въззивната инстанция да потвърди решението на Районен съд – Димитровград в обжалваната му част.

Недоволен от постановеното определение по реда на чл.248 от ГПК е останал частния жалбоподател Г. Г. Г.,който чрез пълномощника си го обжалва с оплаквания за неправилност.Твърди,че в подадената против постановеното по делото решение въззивна жалба не е направил искане за изменение на решението в частта за разноските, а е направил искане при уважаване на исковата претенция в пълен размер въззивната инстанция да определи разноските. Претендира отмяна на посоченото определение.

В срока за отговор на частната жалба такъв не е постъпил.

Пред въззивната инстанция не са събрани нови доказателства.

Въззивната жалба е подадена в преклузивния срок по чл.259, ал.1 ГПК, от надлежна страна в процеса и срещу подлежащо на обжалване съдебно решение, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е основателна.

Хасковският окръжен съд, след като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в съвкупност и разгледа изложените от страните съображения, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Производството пред Районен съд – Димитровград е инициирано по иск с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ, подаден от Г. Г. Г. против Прокуратурата на Република България, с претенция за заплащане сумата в размер от 6000лв. представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди в резултат на повдигнато обвинение и незаконно водено срещу него наказателно производство-ДП №2/2015г. по описа на Сектор

„БОП“-***, ***, пр.преписка №332/2015г. по описа на Специализирана прокуратура, прекратено с постановление на прокурор от 21.03.2019г., в законна сила от 20.06.2019г., ведно със законната лихва, считано от датата на влизане в сила на постановлението за прекратяване на наказателното производство до окончателното ѝ изплащане.

Твърдението относно повдигнатото и поддържано обвинение срещу ищеца по ДП № 2/2015г. по описа на Сектор „БОП“-***, пр.преписка №332/2015г. по описа на Специализирана прокуратура се подкрепя от събраните по делото писмени доказателства, в това число и материалите по самото досъдебно производство, приложени като доказателство по настоящето дело. Няма спор между страните, че ДП №2/2015г. е било прекратено с постановление на прокурор от Специализираната прокуратура от 21.03.2019г., което е влязло в законна сила от 20.06.2019г.

Пряка и непосредствена последица от незаконосъобразно воденото срещу ищеца наказателно производство е била сумата от общо **6 000 лв.** – платено адвокатско възнаграждение в наказателния процес, която сума е била платена на два пъти, а именно: 5000лв. на 14.12.2015г. и 1000лв. на 13.06.2017г., съгласно представените и приети като доказателства два броя договори за правна защита и съдействие сключени между ищеца и неговият адвокат Г. Р. Г.-АК-Хасково.

За да постанови решението, РС – Димитровград е приел, че в настоящия случай за налице предпоставките, ангажиращи отговорността на ответника, предвид фактите, че на ищеца Г. му е повдигнато обвинение за извършено престъпление от общ характер- престъпление по чл.321 ал.3 пр.2 и пр.4 т.2 вр. ал.2 от НК и образувано наказателно производство, което в последствие е било прекратено.

Предвид указанията на ВКС, изложени в ТР № 1 от 11.12.2018г. по т.д. 1/2017г., съдът е определил обезщетението за имуществени вреди, представляващи адвокатско възнаграждение в размер по-нисък от платения в наказателния процес и е уважил иска за сумата в размер 3 000 лв., като в останалата част, до пълния предявен размер от 6000лв. претенцията на ищеца е отхвърлена.

В частта относно присъденото на ищеца обезщетение за имуществени вреди в размер на 3000лв., ведно със законната лихва, считано от 20.06.2019г. решението като необжалвано е влязло в сила. Предмет на въззивната проверка е отхвърлената част на исковата претенция в размер на също 3000лв., представляващи разлика над уважения размер на иска по чл.2 ал.1 т.3 от ЗОДОВ до пълния предявен размер от 6 000лв.

Първоинстанционното решение в обжалваната част е валидно и допустимо.

На основание чл. 269 от ГПК, относно правилността на решението въззивната инстанция ще се произнесе по спорния предмет единствено в очертаните от въззивната жалба рамки.

Настоящият състав на въззивния съд, споделя фактическите констатации, направени от първата инстанция.

Правната норма на чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ визира фактически състав, при който

отговорността на държавата е ангажирана за вреди които са причинени на гражданите от разследващите органи, прокуратурата или съда, при: обвинение в извършване на престъпление, ако лицето бъде оправдано или ако образуваното наказателно производство бъде прекратено поради това, че деянието не е извършено от лицето или че извършеното деяние не е престъпление, или поради това, че наказателното производство е образувано, след като наказателното преследване е погасено по давност или деянието е амнистирано. Следователно, за възникване на отговорността са необходими две предпоставки: повдигане на обвинение на ищеца за извършване на престъпление и оправдаването му по повдигнатото обвинение с влязла в сила присъда или прекратяване на воденото срещу него наказателно производство. Тази отговорност е следствие от задължението на Прокуратурата да повдига и поддържа в съда обвинението по наказателни дела, както и от задължението да доказва и установява пред съда виновността на привлечените към наказателна отговорност лица. Съгласно чл. 4 от същия закон, обезщетение се дължи за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането.

Въз основа на събраните по делото доказателства е безспорно установено, че на 05.08.2015г. е образувано ДП №2/2015г. по описа на Сектор „БОП“-***, пр.пр.№332/2015г. на Специализираната прокуратура, по което спрямо ищеца Г. Г. Г. и други митнически служители на ГКПП***** е повдигнато обвинение за престъпление по чл.321, ал.3, пр.2 и пр.4, т.2, вр. ал.2 от НК. Безспорно е също, че с постановление на гл. разследващ полицай при РУ Харманли от 14.12.2015г. спрямо ищеца е взета мярка за неотклонение „парична гаранция“ в размер на 5000лв. В следствие с постановление на ст.разследващ полицай в Сектор „БОП“-*** от 13.06.2017г. ищецът е бил привлечен като обвиняем по прецизирано обвинение, по същото досъдебно производство за това, че в периода месец март 2015г. до 13.12.2015г. и на територията на ГКПП***** заедно с други лица, участвал в организирана престъпна група-структурирано трайно сдружение от повече от три лица с цел да върши престъпления по чл.301 ал.1 от НК, като групата е създадена с користна цел и в нея участва като длъжностно лице-*** на Митнически пункт *** в митница *** при Агенция „Митници“-престъпление по чл.321 ал.3 пр.2 и пр.4 т.2 вр. ал.2 от НК. С постановление от 21.03.2019г. на прокурор при Специализирана прокуратура, воденото срещу ищеца наказателно производство е било прекратено поради наличието на прекратителното основание чл.243 ал.1 т.2 от НПК. Посоченото постановление е влязло в законна сила на 20.06.2019г.

От представените по делото договори за правна защита и съдействие се установява, че ищецът Г. Г. Г. по воденото срещу него наказателно производство е заплатил адвокатско възнаграждение в размер на общо 6 000лв., от които 5000лв.- на 14.12.2015г. и 1000лв.- на 13.06.2017г., съгласно представените и приети като доказателства два броя договори за правна защита и съдействие сключени между ищеца и неговият адвокат Г. Р. Г.-АК-Хасково.

Спорният момент по делото се свежда до отговора на въпроса следва ли да бъде намалено обезщетението за имуществени вреди за платеното в наказателното производство

адвокатско възнаграждение.

Въззивната инстанция не споделя изложените от първоинстанционния съд доводи относно прекомерност на адвокатското възнаграждение, платено в хода на наказателния процес. Безспорно е, че заплатеното от Г. Г. адвокатско възнаграждение в наказателното производство, което в следствие е прекратено, подлежи на обезщетение в настоящото производство. Уговореният между ищеца и адв. Г. размер на адвокатското възнаграждение от 6000 лв. /от които първоначално 5000 лв. платени през 2015г. и в следствие платени допълнително 1000лв. през 2019г.– за процесуална защита и съдействие по ДП №2/2015г. по описа на Служба „БОП“-*** въззивният съд намира за съответно на извършена от адвоката правна услуга. Делото е било с фактическа и правна сложност, предвид големия обем и характер на събрания доказателствен материал/ 72 тома досъдебно производство;/ продължителността на производство- почти четири години; големия броя на обвиняемите, освен ищеца; множеството пътувания на адвоката до гр.София където се е намирало делото физически; отделеното време за запознаване със събраните доказателства; участието в различни процесуално следствени действия; явяване в производство пред съда по реда на чл.69 ал.1 от НПК. Изложените обстоятелства обуславят голям обем работа на адвоката в изпълнение на договорите за правна защита и съдействие, поради което и платеното адвокатско възнаграждение, макар и да надхвърля минималните размери, съгласно Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, то същото е съответно на обичайния размер на адвокатски хонорар, предвид конкретиката на наказателното дело.

Поради изложените обстоятелства, въззивната жалба следва да бъде уважена за разликата над присъденото от РС – Димитровград обезщетения за имуществени вреди за платено адвокатско възнаграждение в размер на 3000 лв. до пълния предявен размер от 6 000 лв. Върху допълнително определената сума от въззивната инстанция в размер на 3000лв. не следва да се присъжда законна лихва,тъй като решението на РС-Димитровград не е обжалвано в частта касаеща законната лихва, поради което в тази част решението на първата инстанция е влязло в законна сила.

Ще следва да се отмени и решението на РС-Димитровград в частта за разносните, както и определението, постановено по реда на чл.248 от ГПК, тъй като разносните трябва да се съобразят и допълнително присъдената сума от настоящата инстанция в размер на 3000лв. В този смисъл съдът счита, че на въззивника следва да се присъдят разноски в пълен размер, тъй като исковата претенция се приема за изцяло основателна. Направените разноски от въззивника в хода на производството по делото/ първоинстанционно и въззивно такова/ възлизат общо на сумата от 2020лв. , от които 1 000 лв. платено адвокатско възнаграждение – за първоинстанционното производство , 1000лв. – платено адвокатско възнаграждение за въззивното производство и 5 лв. – държавна такса за въззивно обжалване. На основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ в тежест на въззиваемата страна се възлагат разносните от 20 лв. – държавни такси за двете инстанции, както и сумата в размер на 2000 лв. – адвокатско възнаграждение за двете инстанции. Съдът счита, че не следва да

редуцира размера на договореното и платено за двете инстанции от ищеца-въззивник адвокатско възнаграждение, тъй като счита, че същото не е прекомерно и е съобразено както с фактическата и правна сложност на делото, така и с извършените от адвоката процесуални действия в хода на процеса пред двете инстанции.

Мотивиран така, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 242/01.08.2023г. постановено от РС – Димитровград по гр.д. № 584/2022г. в частта, в която е отхвърлен предявеният иск за имуществени вреди, представляващи платено адвокатско възнаграждение, в частта над уважения размер от 3 000 лв. до пълния предявен размер от 6 000 лв., както и в частта за разноските, вместо което **ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА, на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ, Прокуратура на Република България, с адрес: гр. София, бул. „Витоша“ № 2 **да заплати** на Г. Г. Г., ЕГН ***** от гр.***, със съдебен адрес: гр.Свиленград, ул.“Димитър Благоев“ №4б-адв.Г. Р. Г.-АК-Хасково сумата в размер на още **3000лв.**, представляващи обезщетение за претърпени имуществени вреди от незаконно обвинение / платено адвокатско възнаграждение по ДП №2/2015г. по описа на СБОП-***, пр.пр.№332/2015г. по описа на Специализирана прокуратура-София/- разликата над присъдената сума от 3 000 лв. от първоинстанционния съд до пълния предявен размер на иска от 6 000 лв., както и направените по настоящето дело разноси в размер на **2020лв.**, от които 20лв.- платени държавни такси и 2000лв.- платено адвокатско възнаграждение за двете инстанции.

ОТМЕНЯ Определение №1195/12.12.2023г., постановено по гр.д.№584/2022г. Районен съд-Димитровград, с което се оставя без уважение искането на Г. Г. Г. за изменение на решение №242/01.08.203г. по същото дело в частта за разноските.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване .

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____